

מתן תורתנו

חיזוק און עצות ווי אזוי יעדער איד קען זוכה זיין צו מקבל זיין די הייליגע תורה, און עס לערנען א גאנץ יאר.

קבלת התורה

גארנישט - קען אויף אויסשריייען: 'שלא עשני גוי, וואס זאל נאר זיין, א גוי בין איך נישט, איך בין באשאפן מזרע ישראל'; על כן ליבער ברודער זאלסטו זיך זייער פרייען מיט 'שלא עשני גוי', אז מיר זענען זוכה צו קבלת התורה.

בלומען און ביימער

יום טוב שבוועט איז דער מנהג אריינצוברענגען אין שול און אין שטוב ביימער און בלומען, א זכר פאר 'קבלת התורה'; אויף איז דאס אז מיר זאלן זיך לערנען פון די ביימער און בלומען, וואס זיי קענען נישט וואקסן, זיי קענען נישט לעבן - אן קיין וואסער; אויב די ביימער און בלומען האבן נישט קיין וואסער - שטארבן זיי, און אזוי איז מיט א מענטש, "כי האדם עץ השדה" (דברים כ, יט), דער מענטש איז אזוי ווי א בויס; אזוי ווי ביימער דארפן וואסער - דארף דער מענטש לערנען תורה וואס ווערט אנגערופן וואסער (בבא קמא פב.), אן תורה קען דער מענטש נישט אנגיין, מען קען נישט לעבן.

דערפאר זאלסטו זיך זייער שטארק און זאלסט זיך מקבל זיין צו לערנען תורה יעדן טאג. זיי זיך מקבל עס זאל נישט אריבער גיין א טאג אן תורה, נאר אזוי וועסטו קענען אנגיין אין לעבן. אזוי ווי די הייליגע חכמים דערציילן (ברכות סא.), אמאל האט א פוקס שפאצירט ביים וואסער און ער האט געזען ווי א גאנצע מחנה פיש לויפן פון איין פלאץ צום צווייטן פלאץ, האט ער זיי געפרעגט: "אפשר ווילן ענק ארויסקומען פון וואסער און מיר וועלן האבן א גוטע לעבן אינאיינעם?" האבן די פיש געלאכט פון אים, זיי האבן אים געפרעגט: "דו ביסט דער פוקס וואס אלע זאגן דו ביסט א קלוגע חיה? מה דאך אין וואסער וואס איז אונזער פלאץ צו לעבן זענען מיר שטענדיג באזארגט אז מען זאל אונז נישט פאנגען, איז ווי קענען מיר ארויסגיין צו די טריקעניש? דארט וועלן מיר אודאי נישט קענען לעבן!" אזוי האט רבי עקיבא געזאגט פאר פפוס ווען ער האט אים פארגעהאלטן פארוואס ער מאכט ישיבות ווען די רומיים האבן נישט געלאזט, און אז מען וועט נישט פאלגן די רומיים וועט עס זיין א סכנה, האט ער געזאגט די מעשה מיטן פוקס, אז א איד אן תורה קען נישט זיין, און נאר אז מען לערנט תורה קען מען לעבן.

יעצט ווען עס קומט דער הייליגער יום טוב שבוועט, 'זמן מתן תורתנו', מיר גייען זוכה זיין צו מקבל זיין די תורה פונדאסניי - זאלסטו זיך זייער פרייען, ווייל די גאנצע וועלט שטייט נאר בזכות וואס מיר האבן מקבל געווען די תורה. די הייליגע חכמים זאגן (שמות רבה מז, ד), וואלטן די אידן נישט מקבל געווען די תורה - וואלט דער אייבערשטער געמאכט אויס וועלט; קומט אויס אז היינט יום טוב שבוועט, 'זמן מתן תורתנו' - איז זייער א פרייליכע צייט, אז מיר האבן מקבל געווען די תורה און מיר האלטן די תורה, מיר זענען מחו' די גאנצע וועלט, א גאנץ יום טוב דארף מען זיין נאר פרייליך.

ליבער ברודער, יעצט אינעם יום טוב שבוועט, 'זמן מתן תורתנו' - זאלסטו זיך זייער פרייען, לאז זיך נישט צעברעכן, פריי זיך מיט 'שלא עשני גוי', א גוי בין איך נישט, איך בין א איד. די הייליגע חכמים זאגן (מדרש פליאה), גלייך ווען דער אייבערשטער האט אנגעהויבן זאגן די ערשטע דיבור: "אנכי ה' אלקיך" - האט משה רבינו שוין אויסגעשריגן: "שלא עשני גוי"; ווייל דאס איז דאך די גרעסטע שמחה, אז מיר זענען אויסדערוועלט, מיר זענען דעם אייבערשטן קינדער; פון די שמחה קען מען נישט אראפפאלן, ווייל אפילו מען זעט זיך זייער ווייט, מען זעט זיך זייער געפאלן, מען לערנט נישט, מען דאווענט נישט, מען זעט נאר שלעכטס אין זיך, מען האט נישט מיט וואס צו זיין פרייליך - קען מען נאכאלץ זיין פרייליך מיט דעם אז מען איז נישט קיין גוי, און דאס איז נאך א טעם פארוואס מיר מאכן די ברכה יעדן טאג אז מיר זענען נישט קיין גוי, לכאורה וואלט ווען געווען ריכטיג צו זאגן א ברכה: "שעשני ישראל", אז מיר זענען אידן, פארוואס מאכט מען א פארקערטע ברכה, אז מיר זענען נישט קיין גוי? נאר דער יצר הרע זוכט אלע וועגן ווי אזוי צו צעקלאפן דעם מענטש און אים אויפווייזן אז ער איז שוין גארנישט ווער, און פון אים וועט שוין גארנישט זיין; וואלט דער מענטש אריין אין א קטנות הדעת נישט צו מאכן די ברכה 'שעשני ישראל', ער וואלט זיך געקלאפט: בין איך דען א איד? אזוי פירט זיך אויף א איד? קען איך דען מאכן די ברכה בשם ומלכות - 'שעשני ישראל'? איך בין נישט אזוי ווי מען דארף צו זיין; דערפאר מאכן מיר די ברכה 'שלא עשני גוי' אז אפילו דער וואס איז גוט צעבראכן און ער האלט זיך פאר א

נישט צו רעדן אויף אידישע קינדער, ווייל נאר אז מען קוקט גוט אויף יעדן איינעם - קען מען ליב האבן די תורה, עיין שם.

מאכן צייט פאר די קינדער

יעצט ווען מיר שטייען אינעם הייליגן יום טוב שבועות, זמן מתן תורתנו - זאלסטו זיך מחזק זיין צו זיין מער אין שטוב צו קענען מחנך זיין דייןע קינדער, ווייל ווען דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה פאר די אידן, האט ער געבעטן (שיר השירים רבה א, ד): "הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה", ברענגט מיר א גאראנטי אז איר וועט היטן די תורה, די אידן האבן פרויבירט צו ברענגען ערבים, אבער דער אייבערשטער האט דאס נישט אנגענומען, ביז די אידן האבן געזאגט: "בנינו עורבים אותנו", אונזערע קינדער זענען אונזערע גאראנטים אז מיר וועלן האלטן די תורה, האט דער אייבערשטער געזאגט: "הא ודאי ערבים טובים", דאס זענען גוטע גאראנטים, "על ידיהם אתנהנה לכם", בזכות די קינדער וועל איך ענק געבן די תורה; איז יעצט אינעם הייליגן יום טוב שבועות, זמן מתן תורתנו, דארפן מיר זיך שטארקן צו אכטונג געבן אויף די קינדער זיי זאלן לערנען און דאווענען.

מענטשן ניצן פרנסה פאר א תירוץ אראפ צו נעמען די שולד געפיל אז מען מאכט נישט קיין צייט פאר די קינדער; עס איז נישט ריכטיג, ווייל אפילו מען איז פאריאגט צו ברענגען פרנסה דארף מען נאכאלץ מאכן צייט אויסצולערנען די קינדער דרך ארץ, מידות טובות און יראת שמים. עס גייט אריבער די פאר יאר וואס מען לעבט, און וואס בלייבט פונעם מענטש? געלט און הייזער בלייבט נישט, די אייניגסטע זאך וואס בלייבט - איז דורות, און אז מען האט שכל, מען געבט אנוועק צייט און כח פאר די קינדער, זיי אויסלערנען דאווענען, אויסלערנען מאכן ברכות, ליינען קריאת שמע, און אויף זיי נאכקוקן ווער זייערע חברים זענען, וואו די קינדער זענען אין די פרייע צייט - איז מען זוכה צו זען שיינע דורות, ערליכע דורות.

וויסן זאלסטו, נישטא קיין גרעסערע זאך ווי מחנך זיין די קינדער צו זיין ערליך און צו היטן די תורה, אפילו עס נעמט אנוועק פון זיין צייט, עס גייט אויפן חשבון פון עבודת השם. מוהרנ"ת האט זייער אכטונג געגעבן זיך צו לייגן פרי צו קענען אויפשטיין זאגן תיקון חצות, מיט דעם אלעס, ווען ער האט געהאט קינדער אין שטוב און מען האט זיי געדארפט מחנך זיין - פלעגט ער אויפבלייבן זיי אפוארטן ווען זיי קומען אהיים פון חדר, פון ישיבה, ער האט געזאגט: "מיר איז חשוב די עבודה פון חינוך אזוי ווי די עבודה פון אויפשטיין חצות, קלאגן אויפן חורבן".

משה רבינו

מיר געפינען ביי 'קבלת התורה' אז דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה דורך משה רבינו; דאס לערנט אונז, אז מען וויל זוכה זיין צו מקבל זיין די תורה - מוז עס גיין דורך א צדיק, דורך א רבי, מען מוז האבן ביטול צו א רבי, מען קען נישט מיט די אייגענע שכל וויסן ווי אזוי זיך צו פירן, דעריבער יעצט שבועות זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן אז דו זאלסט טרעפן א צדיק, א רבי - וועם

על כן בעט איך דיר זייער, זיי מקבל די תורה פונדאסניי, מאך זיך א שטארקע קבלה צו לערנען תורה יעדן טאג, און אויב דו ביסט נאכנישט זוכה צו פארשטיין דאס לערנען - זאלסטו זאגן די ווערטער פון די תורה, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן עו), עס איז זייער א גרויסע זאך צו לערנען תורה אפילו מען פארשטייט נישט, און אז מען איז שטארק מיט לערנען תורה, מיט זאגן די ווערטער פון תורה - וועט מען ביים סוף זוכה זיין צו תבונות התורה, מען וועט זוכה זיין צו פארשטיין אלעס (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן יא); קוק אריין אין ספר רחמי האב (אות לימוד): "עוד זאת אומר לי לבי", מיין הארץ זאגט מיר, "עצה טובה", א גוטע עצה פאר די וואס זענען פאריאגט צו ברענגען פרנסה, און פאר די וואס פארשטייען נישט קיין לערנען, "שילמד בכל יום דף גמרא ופרק משניות באמירה בעלמא", זיי זאלן יעדן טאג זאגן א בלאט גמרא און א פרק משניות אפילו אן פארשטיין; ער דערציילט: איך האב געקענט א שוסטער וואס האט נישט פארשטאנען קיין לערנען, און ער פלעגט יעדן טאג זאגן אסאך בלעטער גמרא, ער האט יעדע יאר געענדיגט ש"ס, "והי' צלם אלקים על פניו כאחד הגדולים", ער האט געהאט א ליכטיגע פנים, עס האט אים געשיינט פון די הייליגע תורה.

קריג זיך נישט

יעצט ווען עס קומט דער הייליגער יום טוב שבועות, זמן מתן תורתנו, מיר גייען זוכה זיין נאכאמאל צו מקבל זיין די הייליגע תורה, זאלסטו זיך פארנעמען מער נישט צו רעדן קיין שלעכטס אויף קיין שום איד, ווייל די הייליגע חכמים זאגן (ויקרא רבה ט, ט), ווען די אידן זענען געגאנגען אין מדבר איז אלץ געווען מחלוקת, און ווען מען איז געקומען צום בארג סיני - דארט האבן אלע אידן שלום געמאכט, מען האט זיך נישט געקריגט, האט דער אייבערשטער געזאגט: "הרי שעה שאני נותן תורה לבניי", יעצט איז די צייט צו געבן די תורה פאר די אידן, ווייל מען קען נישט מקבל זיין די תורה נאר דורך ליבשאפט און אחדות; אז דו וועסט קוקן מיט רחמנות אויף אנדערע - וועט אנוועק פאלן די פיינטשאפט, דו וועסט זיך קענען אויסקומען מיט יעדן איינעם; בפרט אין שטוב, דארט דארף מען זיך זייער פארלייגן און טון אלעס אבי עס זאל זיין שלום; מיט די עלטערן און מיט די קינדער און מיט די געשוויסטער. זוף נישט צו זיין גערעכט, זוף צו מאכן שלום - וועסטו זוכה זיין צו באקומען די הייליגע תורה, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (פסיקתא דרב כהנא יב, יד), דער אייבערשטער זאגט: "התורה כולה שלום", פארוועם געב איך איר? פאר די וואס זענען בשלום, אזוי ווי עס שטייט (משלי ג, יז): "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם".

טייערער ברודער, הארציגער חבר, מיר שטייען נאכאמאל ביים בארג סיני, מיר זענען מקבל די תורה; זאלסטו אפלאזן די עצבות ומרה שחורה, מאך זיך א שטארקע קבלה אז דו גייסט נישט רעדן קיין איין שלעכט ווארט אויף קיינעם, דאס וועט דיר העלפן דו זאלסט קענען מקבל זיין די תורה און קענען לערנען פלייסיג די הייליגע תורה, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן צא): "סגולה להתמדת התורה" -

זיך נישט קובע זיין א באשטימטע צייט צו לערנען - דאך זאלסטו זען ארויס צו כאפן יעדן טאג אביסל צייט צו לערנען תורה; דער רבי זאגט אז דאס איז פשוט וואס די הייליגע חכמים זאגן (שבת לא), ווען א מענטש קומט ארויף אויף יענע וועלט פֿרעגט מען אים: "קבעת עתים לתורה", צי ער האט אראפ גע'גנב'עט צייט צו לערנען תורה יעדן טאג טראץ זיינע שוועריקייטן און איבערגיאיאכץ, 'קבע' איז א לשון פון 'גזלה', אזוי ווי עס שטייט (משלי כב, כג): "קבע את קבעיהם נפש", מען פֿרעגט דעם מענטש: "קבעת עתים לתורה", האסט ארויס געכאפט אינעם פארנומענעם טאג אפאר מינוט צו לערנען תורה? (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפד).

דרך ארץ קדמה לתורה

וויסן זאלסטו, דרך ארץ איז די הקדמה צו 'קבלת התורה', די הייליגע חכמים זאגן (תנא דבי אליהו, א): "דרך ארץ קדמה לתורה", די ערשטע זאך איז דרך ארץ, זיך אויפפירן שיין און איידל, בפרט צו די עלטערן, און צו די זיידע און באבע; און אז עס קומט דער הייליגער יום טוב שבעות, מיר זענען נאכאמאל מקבל די תורה - דארפן מיר זיך שטארקן אין דרך ארץ.

פון די וויכטיגסטע זאכן איז 'זיין דאנקבאר', זיך באדאנקען פאר יעדן וואס טוט פאר דיר. אז דו ביסט ביי דינע עלטערן אין שטוב - זאלסטו זיך שטענדיג באדאנקען פאר זיי; ווען זיי געבן דיר עסן - זאלסטו זיך באדאנקען, און ווען זיי מאכן דיר די קליידער - זאלסטו זיך נאכאמאל באדאנקען, און אז זיי זארגן פאר דיר - זאלסטו זיי דאנקען מיטן גאנצן הארץ; און אז דו ביסט ביי דיין זיידע באבע - זאלסטו זיך באדאנקען פאר זיי, און חס ושלום נישט לאכן אדער שפעטן, ווייל די הייליגע חכמים זאגן (אבות ה, כ): "עז פנים לגיהנם" אן עז פנים קומט אן אין גיהנם, "ובשת פנים לגן עדן", און דער וואס פירט זיך איידל - וועט דאס אים ברענגען צו די העכסטע מדרגה; אויך זאלסטו זיך פירן מיט די גוטע מנהג, זאלסט פֿרעגן: "וואס קען איך העלפן?" וואו דו וועסט נאר זיין; ביי דינע עלטערן, ביי א זיידע, וואו אימער - זאלסטו פֿרעגן: "וואס קען איך העלפן?" און נאכן עסן די סעודה זאלסטו נישט נעלם ווערן, ווייל אז מען עסט א סעודה איז דרך ארץ צו העלפן רייניגן, און איידער דו גייסט ארויס - זאלסטו זען אויב עס איז דא מיסט, זאלסט העלפן אראפטראגן די מיסט, און אז עפעס האט זיך אויסגעגאסן וכדומה - זאלסטו נישט גיין און קומען כאילו דאס מיינט מען נישט דיר, נאר זאלסט העלפן רייניגן.

נאך א וויכטיגע זאך, אז דינע עלטערן וועקן דיך אויף אינדערפרי צו זמן קריאת שמע אדער צו זמן תפלה - זאלסטו חס ושלום נישט רעדן מיט חוצפה, שרייען: "לאזט מיר אפ"; זאלסט זיך באדאנקען פאר זיי אז זיי זארגן פאר דיר פאר דיין גוטס, פאר דיין אייביגע טובה, און אז דו שלאפטסט ביי א זיידע און באבע און זיי וועקן דיך אויף אינדערפרי צו גיין אין ושיבה - זאלסטו חס ושלום זיך מתחצף זיין צו זיי, זאלסט זיך באדאנקען פאר זיי אז זיי לאזן דיך וואוינען ביי זיי, און אז זיי זארגן פאר דיר וכו', און נאך דיין חתונה אז דו וועסט גיין צו דיין שווער, און דיין שווער וועט קלאפן אין טיר און שרייען: "סוף

דו קענסט פֿרעגן דינע שאלות און ספיקות, און וויסן ווי אזוי זיך צו פירן, ווייל פון די וויכטיגסטע זאכן צו מקבל זיין די תורה - איז צו האבן א רב און א דין וואס זאל מדייק ווי אזוי זיך צו פירן אין לעבן, ווי אזוי צו פירן די שטוב, ווי אזוי צו פירן די געשעפטן, און אזוי ווייטער; אליינס מיט די אייגענע שכל - קען מען פארקריכן.

ספעציעל ווען מען איז יונג, אז מען גייט נאך די אייגענע שכל - קען מען מאכן נישט גוטע זאכן וואס פארדרייט די לעבן, און שפעטער האט מען זייער חרטה; מען מוז האבן א מורה דרך אין לעבן, א רב, א דין, אן ערליכער איד - וועם מען פֿרעגט און מען פאלגט.

אויך אז מען גייט אריבער שווערע נסיונות, מען דארף הילף, מען דארף עצות, און מען שעמט זיך צו פֿרעגן וואס צו טון און ווי אזוי זיך צו פירן וכו'; אויב מען ברעכט דורך די בושא, מען קוקט נישט אז מען וועט ווערן פארשעמט - איז מען זוכה צו קינדער צדיקים. דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות בנים, סימן טו): "מי שהוא מקטין את עצמו בפני רבו, ושואל ממנו כל הספקות", ווער עס פֿרעגט אלע זיינע ספיקות פון זיין רבי, "אף על פי שרבו מביש אותו", און אפילו זיין רבי פארשעמט אים פֿרעגט ער נאכאלץ זיינע שאלות און ספיקות - "על ידי זה זוכה, שיוצא ממנו בן שהוא גדול בתורה יותר מרבו", וועט ער זוכה זיין צו האבן קינדער וואס וועלן זיין גרעסערע תלמידי חכמים ווי זיין רבי.

קביעות עתים

עס איז זייער וויכטיג דו זאלסט זיך קובע זיין צו גיין צו שיעורי תורה, זאלסט האבן א קביעות צו גיין צו א שיעור אינדערפרי אדער פארנאכטס, לערנען א שיעור אין גמרא און א שיעור אין הלכה, וכדומה; עס איז נישט קיין פארגלייך דער וואס האט א שיעור אין לערנען די הייליגע תורה יעדן טאג, מיט דער וואס האט נישט קיין שיעור, עס איז צוויי וועלטן; דער וואס איז זיך קובע צו גיין צו א שיעור וואו מען לערנט גמרא אדער הלכה - וועט ווערן מיט דער צייט א גרויסער ירא שמים, ער וועט קענען ביישטיין די שווערע נסיונות און ער וועט האלטן זיין שטוב ערליך. ווייל די הייליגע חכמים זאגן (קידושין ל), דער אייבערשטער זאגט: "בני, בראתי יצר הרע", איך האב באשאפן די שווערע נסיונות, "ובראתי לו תורה תבלין", און איך האב באשאפן די תורה וואס געבט כח צו קענען מנצח זיין דעם יצר הרע; אז מען לערנט תורה האט מען די כח זיך צו קענען קריגן מיטן יצר הרע און אים באזיגן.

אז דו ביסט פאריאגט, דו קומסט נישט אן זיך צו קענען מסדר זיין און קובע זיין א צייט צו גיין צו א שיעור, זאלסטו ארויסכאפן צייט - ווען אימער דו קענסט נאר - צו לערנען תורה. ווייל דער רבי האט אמאל געפֿרעגט א איד אויב ער לערנט יעדן טאג תורה, דער איד האט געזאגט פארן רבין אז ער האט נישט קיין צייט צו לערנען, ער איז פאריאגט, ער מוטשעט זיך זייער צו ברענגען פרנסה, האט אים דער רבי געזאגט: "אפילו דו ארבעטסט א גאנצן טאג און דו קענסט

נישט קיין תירוץ אויף נישט צו לערנען. נעם א משניות און הייב אן מסכת ברכות, זאג די ווערטער פון די משנה הויף מיט א געשמאק און מיט א זיסקייט, זאג א משנה נאך א משנה, ביז דו וועסט ענדיגן די ערשטע פרק, נאכדעם הייב אן פרק ב, און אזוי גיי ווייטער ביז דו וועסט ענדיגן די ערשטע מסכתא, נאכדעם זאלסטו אנהייבן מסכת פאה; אזוי זאלסטו לערנען מסכתא נאך מסכתא, ביז דו וועסט ענדיגן סדר זרעים. נאכדעם זאלסטו גיין צו סדר מועד, ביז דו וועסט זוכה זיין צו ענדיגן ששה סדרי משנה, און אזוי זאלסטו טון מיט גמרא; הייב אן לערנען מסכת ברכות. לערן א בלאט נאך א בלאט, און אז דו פארשטייט נישט - זאלסטו נישט ווערן צעבראכן, זאלסט בעטן און וויינען צום אייבערשטן עס זאל זיך עפענען פאר דיר דיינע אויגן און זיין פארשטאנד, דו זאלסט זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגע תורה, און אז דו פארשטייט נאכאלץ נישט - זאלסטו ווייטער זאגן די ווערטער ביז דו וועסט קומען צו פארשטיין.

עס קען זיך הערן אינטערעסאנט, סתם זאגן די ווערטער, איז דאס דען לימוד התורה? ליבער ברודער, ערשטנס זאלסטו וויסן אז יא, דאס אליין איז לימוד התורה; די הייליגע חכמים זאגן (עבודה זרה ט:): "לעולם ליגרים איניש", א מענטש זאל לערנען בגירסא, "ואף על גב דלא ידע מאי קאמר", אפילו ער פארשטייט נאכנישט דאס לערנען; און צווייטנס, דאס איז די וועג צו קומען צו פארשטיין, ווייל ווען מען איז מדקדק און מען וויל גלייך פארשטיין די טיפקייט פון יעדע ווארט תורה - טוט דאס מבבל זיין דעם מענטש, און דאס קען אמאל צוברענגען אז מען זאל אפלאזן דאס לערנען, אבער אז מען לערנט מער אויפן שנעלן וועג, און אז מען פארשטייט נאכנישט אזוי קלאר גייט מען ווייטער, מען שטעלט זיך נישט אפ - דאס ברענגט א שטארקע חשק צו לערנען מער און מער, און דאס מאכט מען זאל פארשטיין דאס לערנען.

הייב שוין אן לערנען, קוק נישט אויף קיינעם, און זיי גרייט אז מען וועט דאס דיר אוועק מאכן, מענטשן וועלן שמיכלען, מען וועט לאכן וכו', אויך וועט מען זיך וועלן טענה'ען מיט דיר, ווייל אזוי גייט עס מיט יעדע זאך אין עבודת השם, ווי נאר א מענטש הייבט אן דינען דעם אייבערשטן מיט אן אמת דארף ער אריבער גיין די מניעה אז מען שפעט און מען לאכט פון אים, און טאקע דערפאר הייבט אן דער הייליגער שלחן ערוך אין די ערשטע סימן: "ולא יתביש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השם יתברך", מען זאל זיך נישט שעמען פון די וואס שפעטן אפ פון דינען דעם אייבערשטן; ווייל דאס איז די וויכטיגסטע הקדמה איידער מען הייבט אן לערנען שלחן ערוך, צו וויסן אז עס גייען זיין מענטשן וואס גייען פון אים שפעטן; דערפאר זאלסטו זיין שטארק נישט אפצולאזן דאס לערנען די הייליגע תורה, און ביז א קורצע צייט וועסטו זוכה זיין אז עס וועט זיך עפענען פאר דיר דיינע אויגן און זיין שכל, דו וועסט זוכה זיין צו פארשטיין דאס לערנען און ווערן א גרויסער צדיק.

זמן קריאת שמע!" זאלסטו נישט טשעפען דיין ווייב אדער לאכן פון דיין שווער, זאלסט זיך פירן מיט דרך ארץ.

געדענק, מיר זענען אידישע קינדער, מיר זענען נישט קיין גוים, ליידער זענען מיר אין א טיפע לאנגע טונקעלע גלות און מען מיינט שוין אז עלטערן טארן גארנישט זאגן פאר קינדער, און עס איז שוין געווארן א שיטה אז עלטערן טארן זיך נישט אריינמישן ביי די קינדער; אוי לנו, וויי איז פאר אונז, און אז מען גייט צו מטפלים, מען גייט זיך היילן - איז דאס פון זייערע ערשטע גיפטיגע סם, צו שפעטן פון עלטערן און אויסלערנען די יוגנט אפצוהאקן פון די עלטערן, און מען לערנט אויס די עלטערן אז זיי זאלן גארנישט זאגן פאר די קינדער; דאס איז קעגן די הייליגע תורה, ווייל עלטערן מעגן זאגן און עלטערן דארפן זאגן פאר די קינדער ווי אזוי זיך צו פירן.

מיינ נישט אז די זאכן זענען נישט וויכטיגע זאכן, דרך ארץ איז פון די הייליגסטע זאכן. די הייליגע חכמים זאגן (יבמא פה) אויפן פסוק (דברים ו, ה): "ואהבת את ה' אלקיך, שיהא שם שמם מתאהב על ידך", א מענטש דארף זען אז דורך אים זאלן מענטשן קומען ליב צו האבן דעם אייבערשטן; ווען א מענטש לערנט די הייליגע תורה און ער איז משמש תלמידי חכמים, אז ער פירט זיך אויף איידל מיט דרך ארץ, וואס זאגט מען? "אשרי אביו, אשרי רבו, שלמדו תורה", וואויל זענען זיינע עלטערן און וואויל איז פאר זיינע רבי'ס וואס האבן אים געלערנט תורה, עס ווערט געהייליגט דעם אייבערשטנס נאמען דורך אים.

די קענסט אויף לערנען

ליבער ברודער, הארציגער חבר, זיי זיך מקבל צו לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה, מאך זיך א סדר צו לערנען יעדן טאג מקרא, משנה, גמרא און הלכה. ביים אנהייב וועסטו נאכנישט פארשטיין אלעס וואס דו לערנסט, דאך זאלסטו לערנען, זאלסט גורם זיין די ווערטער, זאג די ווערטער, ווייל דער זוהר הקדוש זאגט (קדושים פה): ווען א מענטש לערנט תורה און ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, "והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה בגמגומא דלא ידע", און פון גרויס ליבשאפט צו די תורה, לערנט ער ווייטער אפילו ער פארשטייט נאכנישט וואס ער לערנט; "כל מלה ומלה סלקא", יעדעס ווארט תורה וואס ער לערנט גייט ארויף אויבן אין הימל, "וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה", און דער אייבערשטער פרייט זיך מיט יעדע ווארט תורה, דער אייבערשטער נעמט די ווערטער און פלאנצט איין די ווערטער אויבן אין הימל ארום א טיף, און עס ווערט פון זיי גרויסע 'ערכות' ביימער, עיני שם.

ליבער ברודער, זע אז דיינע טעג און דיינע יארן זאלן דיר נישט אריבער גיין מיט גארנישט און מיט נישט; פארוואס זאלסטו נישט אנהייבן לערנען תורה? די תירוצים דיינע זענען נישט קיין אמת'ע תירוצים, און אז דו האסט נישט קיין חברותא, דו האסט נישט קיין מסגרת וכדומה - הייב אן פאר דיר אליין לערנען, און אז מען האט זיך צעקלאפט אין דיינע יונגע יארן, מען האט דיר אויפגעוויזן אז דו וועסט שוין מער קיינמאל נישט זיין א תלמיד חכם - איז דאס

